

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

**PROGRAMMER
CREDITS M.M.**

Den Stærkeste

Et Drama fra
Adelens Verden.

Nuets store Sensation
paa Filmens Omraade!

Den kvindelige Hovedrolle
- Grevinde Rinette v. Thule -
udføres af

Fru Else Frølich.

Dette Drama, i hvilket Effekt er
dyngtet paa Effekt, er „sat op“ med
stor Pragt og Elegance.

I store Roller:

Herrerne Psilander, Rob. Dinesen

o. fl. kendte Kunstnere.

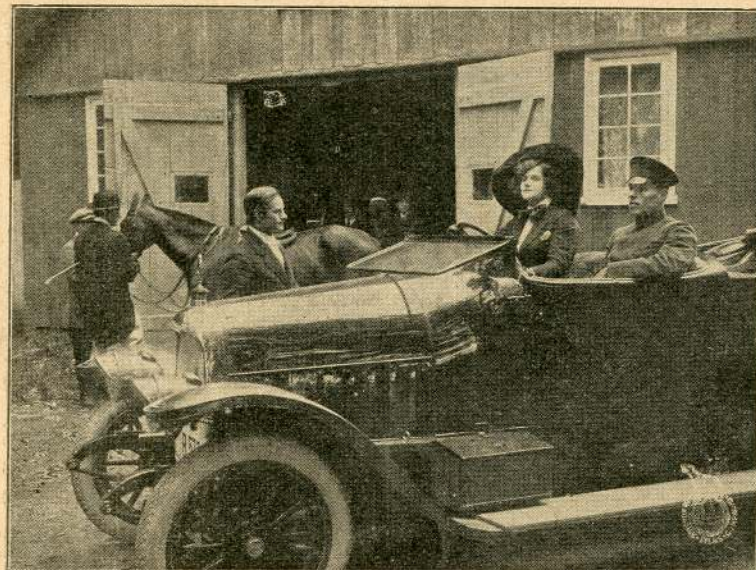
Den Stærkeste.

Grev Frederik Ottomann, Indehaver af en Væddeløbsstald, har hentet sin gode Ven Chas. Burns paa Banen, og da han kommer hjem med ham, sidder hans tre Venner Leo Bernburg, Frantz Held og Kurt v. Philip og venter paa ham. Triumferende viser de ham alle tre Indbydelseskort fra den smukke Grevinde Rinette v. Thule, en ung Enke, der er lige saa bekendt for sin store Rigdom som for sine ekscentriske Indfald.

Medens de 4 Herrer berømmer denne Dames Skønhed for Chas. Burns, aflægger Grevinden ganske uventet en Visit, og Burns maa indrømme, at de Herrer ikke har overdrevet deres Beskrivelser af Grevinden. Hun gør straks et mægtigt Indtryk paa ham, og det ser ud til, at han heller ikke er Grevinden ganske ligegyldig. Men det er en Selvfølge, at Burns ogsaa modtager en Indbydelse til Grevindens Fest.

I den kommende Tid er Grevinden en flittig Gæst hos Grev Ottomann, og det er let at se, at det just ikke er for Grevens Skyld, hun kommer.

Med alle de Midler, der staar til en smuk — og rig — Kvindes Raadighed, søger hun at besnære Burns. Han har imidlertid straks fra første Færd forstaaet, at skal hun blive det for ham, han haaber og ønsker, da gælder det om ikke-

En Sportskvinde.

at lade hende faa Overtaget. Til Grevens store Forundring er derfor Burns nærmest ugalant mod Grevinden. Men Burns ved

Rideklubben paa Udflugt.

Der søges efter Grevindens Ring.

nok, hvad han gør, — hans Modstand ægger blot Grevinden endnu mere.

Fra Havefesten.

Under en Ridetur vil Grevinden sætte sine Tilbedere paa en Prøve.

Da de ankommer til Bredden af en lille Sø, kaster hun sin Ring i Vandet og lover den af Herrerne, der henter den op, et Kys. Medens nu alle de andre Herrer kappes om at komme først ud i Vandet, vender Burns alene hende Ryggen og erklærer, at den Slags Barnagtigheder deltager han ikke i. Yderst fornærmet rider hun videre; men da de

Chas. Burns som Læge.

kort efter ved Havnen ser en lille Dreng, der er falden i Vandet, ligge og kæmpe med Bølgerne, springer Burns resolut ud og redder ham, hvorimod de øvrige Herrer denne Gang ikke er nær saa ivrige efter at komme i Vandet.

Nogen Tid efter giver Grevinden et stort Garden-party, hvor alle hendes Tilbedere flokkes om hende og søger at opnaa en Dans, men det lykkes dem ikke, Grevinden har kun Øje og Tanke for Burns.

Da hun inklinerer for ham, siger han dog Nej Tak!

Rasende herover styrter hun sig ud i Dansen med Greven, men snubler og forvrider sin Fod. De øvrige Herrer farer forvildede omkring og raaber paa Læge og Ambulance, hvorimod Burns med et rask Tag sætter Foden i Led igen. Grevinden vil takke ham, men han er lige utilnærmelig.

Da prøver hun det sidste Middel.

En skønne Dag inviterer hun alle sine Tilbedere til en stor Middag, og efter Middagen fortæller hun dem, at hun

Mødet i Parken.

har en stor Overraskelse til dem, saafremt de vil gaa med ned i hendes Park. Da de kommer herved, møder der dem et mærkeligt Syn. Midt paa den store Plæne er der rejst et stort Jernskelet, og noget derfra en mægtig Træbro og øverst oppe paa Jernskelettet er der anbragt en fiks lille Automobil.

„Ja, mine Herrer“, siger Grevinden med et triumferende Smil og peger op mod Bilen, „se, den Mand, jeg skal have, maa gaa derop og køre den lille Tur deroppe fra og herved!“

Herrerne ser bestyrtede paa hinanden. Er hun bleven gal?

Haarde Vilkaar.

Køre et langt Stykke med Hovedet nedad og endda i et Par Sekunder svæve mellem Himmel og Jord uden noget fast

Dødsarten!

Underlag? Den Mand, der vil forsøge paa at gøre det, maa jo være forrykt.

Men der er virkelig én, der er forrykt, — — Chas. Burns!

Roligt træder han frem, trækker sin Kjole af, entrer op ad Lejderen og sætter sig i Bilen.

Aandeløs Tavshed!

Grevinden stirrer i Angst derop, hvor Bilen og Burns fortoner sig mod den blaa Himmel.

Hvad har hun dog gjort?

Nu slaar Burns ud med Haanden — et Sus — og med Lynets Hast suser Bilen gennem Luften og over paa Træbroen, og smilende kører Burns ud paa Grønsværet.

Grevinden stormer begejstret imod ham, men han fjerner sig bukkende og beklager, at han i Øjeblikket ikke er modtagelig for Smiger. Med et lunt Smil trækker han sig tilbage til Parken, — og ganske rigtigt — ikke mange Sekunder efter opsøger Grevinden ham og erklærer ham ganske uforbeholdent sin Kærlighed.

Nu ved han, at han har besejret hende, og lykkeligt smilende trykker han hende ind til sig.

Han blev den Stærkeste.

Stykkets clou - Chas. Burns' (Hr. Psilander) vidunderlige Fart ned ad Looping the loop-Sløjfen - hører til den Slags Præstationer, som „hele Byen“ skal og maa se. Og da Talen er om en Film, kan man med større Ret sige: hele Verden.

NORDISK

RELEASES
FOR

OCT. 20th.
1912.

Vanquished.

Approx. Length 2230 feet.

His First Patient.

Approx. Length 1811 feet.

Arrival of a Circus.

Approx. Length 410 feet.

NORDISK FILMS CO.,

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, W.C.

'Phone: City 172.

'Grams: "Norfilcom, London."

Vanquished.

A really exciting story, showing how she who set out to conquer was conquered.

Count Ottoman calls upon his friend Burns, and the two proceed to the former's home, where they meet a number of other friends. In the course of their conversation, a coming reception at the house of the Countess Von Thule, a charming young widow, is mentioned, and even while one or two are showing the invitation they have received, the Countess is announced. She and Burns are mutually attracted, and before she leaves, the latter has received an invitation to attend the forthcoming garden party. The following day sees Ottoman and Burns at the former's stables, examining the horses they intend to ride at a local club meet. While so engaged the Countess drives up in her auto, and is soon in the saddle of the horse Ottoman has reserved her. The three canter off into the woods, where they meet the other members of the club, and together set off on a cross-country trip, sliding down steep descents and climbing precipitous banks en route. At length they reach a race course, where they amuse themselves putting their horses over the hurdles. Burns contemptuously laughs at these, and ordering one to be doubled in height, he leaps it with ease. The horses are led to a pond to be watered, and here the Countess, looking at Burns, takes a ring from her finger and tossing it into the water, says she will kiss the one who recovers it. Instantly all, with the exception of Burns, dash into the water and feverishly search for the trinket, but he, Burns, tells the Countess that he does not like such childish tricks. The ring is found and handed to her, but the Countess, angry with herself, turns upon her heel and marches off, leaving the finder disconsolate upon the bank. On their way home the party have to pass a quay, and upon their arrival there, they notice a man struggling in the water. While the others shout advice, Burns tears off his coat, plunges in and brings the man safely to shore. All this does not lessen the Countess's opinion of Burns, and she determines to conquer him, while on the other hand, he has already made up his mind to conquer her. That evening Ottoman seeks out the Countess and proposes to her, but she refuses to accept his protestations of love.

Burns receives a formal invitation to the garden party, and after a little hesitation he decides to go. Countess Von Thule, on the occasion of her reception, discards the conventional dress, and attires herself in satin knee breeches. She has arranged a tableau for the delight of her guests, and the succeeding pictures, daintily tinted, portray a huge bank of green, which opens out and discloses a number of tiny mites attired in pierrot and pierrette costumes nestling under the hedge. Congratulations to the hostess over, the guests quickly pair off for dancing, but when Burns asks the Countess as a partner she pleads fatigue. Later, however, she sends Ottoman to Burns saying she will dance now, but in turn he refuses, and upon learning this the Countess smashes a glass to the floor. In a spirit

of bravado, she steps the light fantastic toe with Ottoman, but a sudden twist and she has wrenched her ankle. Burns is told, and his are the hands to force the refractory joint back into position. Even this fails to beat down Burns' reserve, and her attempt to make him kiss her fails ignominiously. A fortnight later, the Countess has arranged a large dinner party, and as a surprise, she has had erected in her garden, a miniature loop the loop railway, but in this case the car is controlled absolutely by the person at the wheel. Burns and Ottoman are among those invited to attend, and after the dinner is over, she takes her guests into the garden, and says she will marry the man who will drive the car around the loop. None but Burns volunteer, and he discarding his coat, climbs aloft, and takes his place in the car. The latter is pushed off, and it hurtles around the staging until it finally comes to rest on the ground. All rush forward to congratulate the intrepid Burns, but to everyone's surprise, he puts on his coat and walks off by himself. The Countess follows, and coming up with the man whom she now realizes she loves, she begs his pardon, and admitting that she has been conquered, he takes her into his arms.

(COPYRIGHT.)

Released OCT. 20th.

Code—Vanquished,

Approx. Length 2230 feet.

Price 5d. per foot.

His First Patient.

Dr. Buchan, a young M.D., has set up in business for himself but as yet he has had no patients that is disregarding the efforts of an elderly female to induce the surgeon to minister to her dog who has the toothache. Meanwhile, at the home of Mr. Prop, Alice, the daughter of the house, receives a letter from her absent parent saying, he will be unable to return home for a day or two. That evening the girl attends a reception held by a Mrs. Claen to which Dr. Buchan also attends. The two are introduced and Alice showing Buchan the letter from her parent, he suggests that she visit his apartments and partake of a little supper. After a little hesitation she does so, fully unaware of the fact that her father has returned home unexpectedly. Alarmed at the non-appearance of Alice, Prop makes his way to the Claens, and learns that his daughter has left some time previously in the company of Dr. Buchan. Woman-like, Mrs. Claen despatches a warning note to Dr. Buchan and he instantly conceives the idea of Alice feigning illness. She agrees to this, papa is notified and the plot works out beautifully. Alice is conveyed to her home in a motor ambulance, so of course Dr. Buchan has to attend her. Finally he takes the bull by the horns and declares his love for Alice to Prop. He then outlines the joke that has been played, and after a time, the father, a jovial old chap, comes to see the humour of the situation, and we leave Dr. Buchan perfectly satisfied with "His First Patient."

(COPYRIGHT.)

Released OCT 20.

Approx. Length 1181 feet.
Code—Patient.

The Arrival of a Circus.

This film forms an interesting insight into life behind the scenes, or should we say canvas, of a large travelling circus, such as is now growing rarer and rarer, due in no small measure to the ubiquitous kinematograph. The first scenes show the arrival of a long train containing the various four-footed performers with their keepers, elephants, ponies, zebras, donkeys and a host of other beasts too numerous to mention. From this we are transported to the open space that has been selected as the next resting place of the circus and here are seen the preparations for the erection of the gigantic booths, soon to be crowded with the jostling merry-making crowds. First the posts are hoisted into position, next the canvas is placed on them and soon everything is ready. A particularly interesting picture included in this film is the depicting of an aerial visit by Count Zeppelin.

(COPYRIGHT.)

Released OCT. 20.

Approx. Length 410 feet.

Code—Arrival.

Du hast mich besiegt

Berlin SW. 48
Telegr.: Nordfilm

Nordische Films Co., G.m.b.H.

Friedrichstr. 13
Tel.: Mpl. 10191

Du hast mich besiegt

Graf Fred. Ottomann, Besitzer eines Rennstalles, hat seinen guten Freund Chas. Burns vom Bahnhof abgeholt, und als er nach Hause kommt, warten dort seine drei Freunde, Leo Bernburg, Franz Held und Kurt v. Philip auf ihn. Triumphierend zeigen sie ihm alle Einladungen von der schönen Gräfin von Hohenfels, einer jungen Witwe, die ihres Reichtums und ihrer exzentrischen Einfälle wegen viel von sich reden macht.

Während die vier Herren die Schönheit der Gräfin Chas. Burns rühmen, stattet sie unerwartet selbst einen Besuch ab, und Burns muß gestehen, daß die Herren ihre Beschreibung über die Schönheit der Gräfin nicht viel übertrieben haben. Sie macht sogleich einen tiefen Eindruck auf ihn, und man sieht leicht, daß sie auch nicht gleichgültig bleibt.

Natürlich erhält nun auch Burns eine Einladung für die Gesellschaft der Gräfin. In der folgenden Zeit besucht die Gräfin fleißig Graf Ottoman, aber natürlich nur seines Freundes wegen. Mit allen Mitteln, die einer schönen Frau zur Verfügung stehen, sucht sie Burns zu betören; dieser hat aber gleich vom Anfang verstanden, daß er sie bezwingen muß, falls sie das alles für ihn werden soll, was er innig wünscht. Zum größten Erstaunen des Grafen begegnet er der Gräfin mit ziemlicher Kälte, aber Burns hat seine Absicht, und die Gräfin wird dadurch nur noch mehr für ihn entflammt.

Während eines Rittes will die Gräfin ihre Verehrer auf die Probe stellen. Am Ufer eines kleinen Sees wirft sie einen Ring ins Wasser, und verspricht dem Herrn einen Kuß, der ihn heraufholt. Die Herren laufen alle schnellstens ins Wasser, nur Burns kehrt der Gräfin den Rücken, und erklärt, daß er sich um solche Kindereien nicht kümmert. Tief gekränkt, reitet die Gräfin weiter;

kurz nachher fällt ein kleiner Junge vor ihren Augen ins Wasser, und Burns springt resolut hinein, und bringt ihn wohlbehalten ans Land, während die übrigen Herren diesmal nicht so eifrig sind, um ins Wasser zu laufen. Einige Zeit nachher gibt die Gräfin ein großes Gartenfest. Alle ihre Verehrer wetteifern sich um einen Tanz mit ihr zu sichern, aber es gelingt ihnen nicht; die Gräfin denkt nur an Burns, als sie ihn aber zum Tanze auffordert, gibt er eine abschlägige Antwort. Wütend stürzt sie sich mit dem

Grafen in den Tanz, strauchelt und verstaucht sich den Fuß. Die Herren laufen verwirrt umher, nur Burns ist ruhig, und bringt mit einem raschen Griff den Fuß wieder in die richtige Lage. Die Gräfin will ihm danken; er ist aber ebenso unzugänglich wie zuvor.

Eines schönen Tages werden alle Verehrer der Gräfin zu einem großen Diner eingeladen, und sie erzählt ihnen, daß sie eine große Ueberraschung für sie im Garten vorbereitet. Die Gäste begeben sich in den Garten hinaus, und erstaunt erblicken

sie mitten in einem großen Rasenplatz ein großes eisernes Gerüst und etwas davon entfernt eine gewaltige hölzerne Brücke. Oben auf dem eisernen Gerüst ist ein nettes kleines Automobil angebracht. „Ja, meine Herren,“ sagt die Gräfin mit einem triumphierenden Lächeln: „Der Mann, der mich besitzen will, muß die kleine Fahrt von dort oben bis hier unten unternehmen!“ Bestürzt sehen die Herren sich an. Wird sie verrückt sein? Eine lange Strecke mit dem Kopf nach unten fahren! und noch oben drein in mehreren Sekunden zwischen Himmel und Erde schweben. Das wäre doch ein wenig zu stark. Der Mann, der so was versuchen würde, wäre ja wahnsinnig. Doch einen Mann gibt's, der es wagt: Chas. Burns. Ruhig tritt er hervor, klettert die Leiter hinan, und nimmt im Wagen Platz. Atemloses Schweigen. In Schrecken starrt die Gräfin nach oben. Was hat sie getan? Burns gibt ein Zeichen, und blitzesschnell saust das Automobil durch die Luft, über die Brücke hinweg, und flott fährt Burns lächelnd den Rasenplatz heran. Die Gräfin stürmt ihm begeistert entgegen, er entfernt sich aber mit einer kalten Verbeugung und der Entschuldigung augenblicklich für Schmeicheleien nicht empfänglich zu sein. Er zieht sich in den Park zurück, und lange dauert es nicht, bis die Gräfin ihn dort aufsucht, und ihm unumwunden ihre Liebe gesteht. Jetzt weiß er, daß er sie besiegt hat, und glücklich drückt er sie an sein Herz.

Erscheinungstag: 10. Oktober

Preis Mark 950.—

teilweise koloriert.

Sein erstes Honorar

Komödie

Mk. 390.—

Der Circus kommt

Natur

Mk. 135.—

Du hast mich besiegt. *EN STÄRKERE MACHT*

Graf Fred. Ostermann, Besitzer eines Rennstalles, hat seinen guten Freund Chas. Burns am Bahnhof abgeholt, und als er nach Hause kommt, warten dort seine drei Freunde, Leo Bernburg, Franz Held und Kurt v. Philip auf ihn. Triumphierend zeigen sie ihm alle Einladungen von der schönen Gräfin von Hohenfels, einer jungen Wittwe, die, ihres Reichtums und ihrer excentrischen Einfälle wegen, viel von sich reden machte.

Während die vier Herren die Schönheit der Gräfin für Chas. Burns rühmen, stattet sie unerwartet selbst einen Besuch ab, und Burns muss gestehen, dass die Herren ihre Beschreibung über die Schönheit der Gräfin nicht viel übertrieben haben. Sie macht sogleich einen tiefen Eindruck an ihm, und man sieht leicht, dass sie auch nicht gleichgültig bleibt.

Natürlich erhält nun auch Burns eine Einladung für die Gesellschaft der Gräfin. In der folgenden Zeit besucht die Gräfin fleissig Graf Ottoman, aber natürlich nur seines Freundes wegen. Mit allen Mitteln, die einer schönen Frau zur Verfügung stehen, sucht sie Burns zu betören; dieser hat aber gleich vom Anfang verstanden, dass er sie bezwingen muss, falls sie das alles für ihn werden soll, was er innig wünscht. Zum grössten Erstaunen des Grafen begegnet er der Gräfin mit ziemlicher Kälte, aber Burns hat seine Absicht, und die Gräfin wird dadurch nur noch mehr für ihn entflammt.

Während eines Rittes will die Gräfin ihre Verehrer auf die Probe stellen. Am Ufer eines kleinen Sees wirft sie einen Ring ins Wasser, und verspricht dem Herrn einen Kuss, der ihn heraufholt. Die Herren laufen alle schnellstens ins Wasser, nur Burns kehrt der Gräfin den Rücken, und erklärt, dass er sich um solche Kindereien nicht kümmert. Tief gekränkt reitet die Gräfin weiter; kurz nachher fällt ein kleiner Junge vor ihren Augen ins Wasser, und Burns springt resolut hinein, und bringt ihn wohlbehalten ans Land, während die übrigen Herren diesmal nicht so eifrig sind, um ins Wasser zu laufen. Einige

Zeit nachher giebt die Gräfin ein grosses Gartenfest. Alle ihre Verehrer wetteifern sich um einen Tanz mit ihr zu sichern, aber es gelingt ihnen nicht; die Gräfin denkt nur an Burns, als sie ihn aber zum Tanze auffordert, giebt er eine abschlägige Antwort. Wütend stürzt sie sich mit dem Grafen in den Tanz, strauchelt und verstaucht sich den Fuss. Die Herren laufen verwirrt umher, nur Burns ist ruhig, und bringt mit einem raschen Griff den Fuss wieder in die richtige Lage. Die Gräfin will ihm danken; er ist aber ebenso unzugänglich wie zuvor.

Eines schönen Tages werden alle Verehrer der Gräfin zu einem grossen Diner eingeladen, und sie erzählt ihnen, dass sie eine grosse Überraschung für sie im Garten vorbereitet. Die Gäste begeben sich in den Garten hinaus, und erstaunt erblicken sie mitten in einem grossen Rasenplatz ein grosses eisernes Gerüst und etwas davon entfernt eine gewaltige hölzerne Brücke. Oben auf dem eisernen Gerüst ist ein nettes kleines Automobil angebracht. "Ja, meine Herren", sagt die Gräfin mit einem triumphierenden Lächeln: "Der Mann, der mich besitzen will, muss die kleine Fahrt von dort oben bis hier unten unternehmen!" Bestürzt sehen die Herren sich an. Wird sie verrückt sein? Eine lange Strecke mit dem Kopf nach unten fahren! und noch obendrein in mehreren Sekunden zwischen Himmel und Erde schweben. Das wäre doch ein wenig zu stark. Der Mann, der so was versuchen würde, wäre ja wahnsinnig. Doch ein Mann giebt's, der es wagt: Chas. Burns. Ruhig tritt er hervor, klettert die Leiter hinan, und nimmt im Wagen Platz. Atemlos Schweigen. In Schrecken starrt die Gräfin nach oben. Was hat sie getan? Burns giebt ein Zeichen, und blitzschnell saust das Automobil durch die Luft, über die Brücke hinweg, und flott fährt Burns lächelnd den Rasenplatz heran. Die Gräfin stürmt ihm begeistert entgegen, er entfernt sich aber mit einer kalten Verbeugung und der Entschuldigung augenblicklich für Schmeicheleien nicht empfänglich zu sein. Er zieht sich zum Parke zurück, und lange dauert es nicht, ehe die Gräfin ihn dort aufsucht, und ihm unumwunden ihre Liebe gesteht. Jetzt weiss er, dass er sie besiegt hat, und glücklich drückt er sie an sein Herz.

**A/s NORDISK
FILMS - KOMPAGNI
KOPENHAGEN**

**BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.**

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

Le plus fort.

Le comte Frédéric de Jamouins qui est propriétaire de plusieurs chevaux, ramène un jour après les courses son ami Charles Varnier chez lui où trois autres amis messieurs Léon Bernbourg, François de Fronville, et Philippe Lévy l'attendent avec impatience. Tous les trois lui montrent, la mine triomphante, une invitation à dîner qui leur a été adressée par la belle comtesse Rita de Berry, jeune veuve renommée autant par sa grande richesse que par ses caprices excentriques, et tous font l'éloge de la belle dame. Quand on parle du soleil, on en voit les rayons: tout à coup, la comtesse entre dans le salon, et Charles Varnier doit convenir que l'éloge de ces messieurs n'est point exagéré. La comtesse produit une impression très vive sur lui, et il croit remarquer qu'il ne déplait point à la belle dame. Avant de partir, elle l'invite à son dîner.

Depuis ce jour, les visites de la comtesse chez le comte de Jamouins deviennent de plus en plus fréquentes, mais il est facile de voir qu'elle ne vient pas pour lui. Elle aime Charles Varnier, et elle use de tous les moyens dont dispose une belle femme pour se faire aimer de lui. Quoique très épris d'elle Charles Varnier ne se laisse pas aveugler. Dès le début il a compris qu'il ne faut pas qu'elle prenne le dessus, car alors elle ne sera jamais pour lui ce qu'il espère et désire. Aussi, au grand étonnement du comte, il se montre peu galant avec elle, mais Varnier n'est pas bête, il sait que la réserve qu'il a adoptée vis à vis de la comtesse est bien loin de refroidir les sentiments qu'il lui a inspirés.

Pendant une promenade à cheval, la comtesse veut mettre ses adorateurs à l'épreuve, et voici ce qu'elle a imaginé: elle jette une de ses bagues au petit lac au bord duquel ils se sont arrêtés, et offre à celui qui la lui rapportera un baiser. Or tandis que ces messieurs s'efforcent à l'envi de gagner le prix, Varnier lui tourne froidement le dos en déclarant que ces enfantillages sont au-dessous de sa dignité. Vivement piquée, elle relâche son cheval, et peu après

on arrive au port où Varnier a l'occasion de prouver qu'il ne manque pas de courage, car voyant un gamin tombé à l'eau lutter contre le courant, il s'y jette résolument et le ramène sain et sauf sur le quai. Ce te fois-ci, les adorateurs de la comtesse étaient beaucoup moins empressés que tout à l'heure.

Quelque temps après, la comtesse donne une grande garden-party où tous ses adorateurs l'entourent et se disputent une petite place sur son carnet, mais ils n'y réussissent pas, la comtesse ne pense qu'à Charles Varnier, et quand elle l'invite à danser avec elle, il la refuse. Hors d'elle de dépit, elle s'élançe avec le comte de Jamouins, mais elle fait un faux pas, et se démet le pied. Tout le monde perd la tête, on réclame un médecin, la voiture de l'ambulance etc. Alors Varnier se précipite et d'une main résolue remet le pied de la belle Hôtesse qui lui exprime sa vive reconnaissance, mais il l'écoute à peine et reste toujours également froid et impassible. Alors elle décide de tenter un dernier effort, et un beau jour elle convie tous ses adorateurs à un grand dîner. Après le dîner, elle leur dit qu'elle leur a préparé une grande surprise et les invite à descendre avec elle au jardin. Là un spectacle bizarre s'offre à leurs yeux. Au milieu de la grande pelouse est dressée une grande carcasse de fer, et à quelque distance un énorme pont de bois. Au haut de la carcasse se trouve un petit automobile très élégant. "Messieurs, dit la comtesse avec un petit sourire narquois et en montrant l'auto, celui qui veut m'épouser doit faire la petite course de là-haut jusqu'ici!" Tout consternés ces messieurs se regardent ayant l'air de se demander si la comtesse a conservé sa raison. Faire cette course-là, la tête en bas et même se trouver suspendu un moment dans l'espace! Celui qui tenterait cette aventure - là serait fou. Mais il y a un fou dans l'assistance, et c'est Charles Varnier. Parfaitement calme il quitte son habit et se met à monter l'échelle. Arrivé au haut de la carcasse il s'assoit dans l'auto. Profond silence. Ses regards angoissés de la comtesse se portent sur l'homme qu'elle aime et dont elle a follement

la vie. Qu'ai-je donc fait, se dit-elle, épouvantée de sa lubie impardennable. Au même instant Varnier fait un geste de la main et démarre. Un bruissement se fait entendre, et la petite voiture lancée à toute vitesse panchit l'espace et s'abat sur le pont pour arriver l'instant d'après sur la pelouse avec son audacieux automédon. Hors d'elle d'enthousiasme, la comtesse accourt à lui, mais il s'incline en la priant d'excuser qu'il se retire, n'étant pas en humeur d'écouter des flatteries, et riant sous cape, il s'éloigne vers le fond du parc. Peu de moments après, la comtesse l'y rejoint, et se déclare vaincue, et elle ajoute que maintenant grâce à lui elle connaît le vrai amour.

Alors il sent, qu'il a remporté la victoire, et, souriant de bonheur, il l'attire sur son cœur.

----- o o o o o -----

СТОЛБЦОВЫЕ
 КОМПАНЬИ
 КОПЕНГАГЕН
 МОСКОВ. БАРСЕЛОН. СОФИЯ
 ЛОНДОН. НЬЮ-Йорк. ПАРИЖ. ВЕНА

2/2
 2/2

En Skandinavisk Magt ?

A/S **NORDISK**
FILMS-KOMPAGNI
COPENHAGEN

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

NORDISK FILMS-KOMPAGNI
COPENHAGEN

UNGDOMMENS RET

Prod.: »Nordisk Films Kompagni« 1911

Manus.: Alfred Kjerulf

Instr.: August Blom

Medv.: Valdemar Psilander (Hofjægermester Søtoft), Zanny Petersen (Else, hans Datter), Robert Dinesen (Ove, hans Søn), Else Frølich (Frk. Engelke, Elses Selskabsdame), Einar Zangenberg (Kammerjunker v. Plessen).

NINA ELLER PIGEHANDLEREN NINA

DEN HVIDE SLAVEHANDEL III

Prod.: »Nordisk Films Kompagni« 1912

Manus.: A. Schmidt

Instr.: Urban Gad.

Medv.: Richard Christensen (Søofficeren), Lilly Lamprecht (den unge Pige), Amanda Lund (Bordelværtinden), Viggo Lindstrøm (Bordelværtten).

DEN STÆRKESTE

Prod.: »Nordisk Films Kompagni« 1912

Manus.: Alfred Kjerulf

Instr.: E. Schnedler-Sørensen

Medv.: Valdemar Psilander (Chas. Burns), Robert Dinesen (Grev Frederik Ottoman), Else Frølich (Grevinde Rinette v. Thule), Ebba Thomsen.

I Anledning af »Nordisk Films Kompagni«s 50 Aars Jubilæum spiller vi i dette Program nogle Film fra dets *belle époque*, dets Guldalder. Skønt Filmene er gamle, er Programmet paa sin Vis splinternyt, idet »Ungdommens Ret«, »Nina« og »Den Stærkeste« ikke har kunnet ses i Danmark i mange Aar – i Anledning af Jubilæet er der fremstillet nye Kopier fra de paa »Nordisk« bevarede Negativer. Det er da lidt af en filmhistorisk Sensation, vi har at byde paa – en *Georges Sadoul* vilde sikkert give meget for at se Programmet. Paa den anden Side skal man stadig vogte sig for at generalisere for vidt om f. Eks. Instruktørerne og Manuskriptforfatterne; det er fortsat kun et lille Udvalg af Storhedstidens Film vi kan studere. Og man bør huske, at den berømte Filmstil først og fremmest var *en kollektiv Stil*; vi befinder os paa et

Tidspunkt, da den enkelte Personlighed kun i meget ringe Grad sætter sit Stempel paa den enkelte Film. Paa denne Baggrund er det, at jeg er tilbøjelig til at fremhæve *August Blom* saa stærkt. Ikke fordi han var saa meget større en Instruktør end de andre, men fordi han var *Pioneren* paa mange Maader. Af dette Program vil De let kunne faa det Indtryk, at *Schnedler-Sørensen* var betydeligere, men Udvalget er for lille til, at en saadan Dom kan fældes. *Schnedler-Sørensen* havde i de tidligere Aar noget mere Sans end *Blom* for Klippingens Betydning, men dette er ikke altafgørende, naar man skal bedømme de to Instruktørers Statur.

»UNGDOMMENS RET«

»Ungdommens Ret« er det typiske erotiske »Nordisk«-Melodrama: Den erotiske Konflikt efterfulgt af en Sensationsslutning.

I »Ungdommens Ret« kurtiserer Hofjægmester Sotoft Datterens Selskabsdame Frk. Engelke. Sønnen Ove vinder imidlertid hendes Gunst. Den af Frk. Engelke forsmåede Kammerjunker v. Plessen sladrer til Hofjægernesteren, der dog først tror ham, da han en Aften ser Oves og Frk. Engelkes Skygger i nær Kontakt paa et Rullegardin. Datteren Else farer op og faar Frk. Engelke ud, men v. Plessen, der belurer Selskabsdamen, kommer til at stikke Ild paa Værelset, paa hvilket Ove og Else nu er indespærrede. Den rasende Hofjægmester, der tror, at Ove og Frk. Engelke er inde bag Flammerne, vil overlade de to til deres grusomme Skæbne, men da han kommer ned, ser han Frk. Engelke foran sig! Hofjægernesteren gaar da i Gang med en sensationel Redningsaktion, og Frk. Engelke bliver forvist fra Gaarden.

Meget smuk er Indledningsscenen, i hvilken Sotoft kurtiserer Engelke nede i Haven, medens Datteren løber den lange Vej fra Gaarden hen til dem. Nydelig er Silhouetvirkningen og Gentagelsen af den. Med en fiks Chokeffekt viser *Blom* os først Redningstæppet, efter at Else er blevet kastet ned. Men elers er der ikke meget visuelt effektfuldt i »Ungdommens Ret«.

Mest spændende af Personerne er v. Plessen og Selskabsdamen, en særdeles tidstypisk Figur. Det fortæller lidt om, hvor store Anstrengelser vi maa gøre os for helt at forstå disse gamle Stumfilm, at »Politiken« i sin Anmeldelse kaldte hende dæmonisk – Tiderne skifter, os forekommer hun meget pæn og stilfærdig. Hun behandles med en lidt primitiv Indignation, der ellers ikke er karakteristisk for det danske erotiske Melodrama. Men karakteristisk er det, at man i Skildringen af Sotoft gaar meget vidt i sin Forstaaelse af Lidenskaben: Han fordømmes ikke, fordi han beslutter sig til at undlade at hjælpe Ove og Frk. Engelke. Maaske er der dog et vist Snobberi forbundet med, at Frk. Engelke misbilliges, ikke Hofjægernesteren. I hvert Fald er der en voldsom Lidenskab i denne Type danske Film, og Censor *Nicolaisen* var da heller ikke altid glad for Situationerne. I sin Kommentar til »Ungdommens Ret« skrev han bl. a.: »Nogle Kyssescener udgaar og forkortes«.

Spillet er blegt, og *Blom* skabte i 1911 mange langt bedre Ting. Men i Sammenligning med, hvad der ude i Verden blev iscenesat i 1911, hævder »Ungdommens Ret« sig pænt, især ved sin uromantiske Opfattelse af Kærligheden.

»NINA«

»Nina« fortæller om en ung Pige, der er ansat paa en Variété, men som bliver lokket til Rusland og havner paa et Bordel i St. Petersburg. Hendes Elskede, der er Søofficer, kommer lige netop til St. Petersburg, og da han en Aften skal ud at more sig sammen med sine Kammerater, dumper han lige netop ind i det Bordel, der holder hans Elskede fangen. Det lykkes ham at redde Kæresten.

»Nina« er tredje Del i »Serien« om den hvide Slavehandel (ikke en Serie i den Forstand, at de samme Personer gaar igen, eller at Handlingerne er i Forbindelse med hinanden), startet af *Ole Olsen*, efter at »Fotorama« havde vist Vejen (se *Marguerite Engbergs* Artikel i »Kosmorama 17-18«: »Verdens første »lange« Film«). *Lilly Lamprecht* oplyser, at »Nina« er iscenesat af *Urban Gad*. I en af »Nordisk«s gamle Protokoller kan man finde, at Filmen er skrevet af »A. Schmidt« – formentlig Skuespilleren *Albrecht Schmidt*.

Filmen er ikke paa Højde med Tidens bedste danske Melodramer, men den har levende Scener: Kyssescenen ved Bordet, Scenerne med Leveemanden paa Bordellet og – fremfor alt – Scenerne med Bordelmadammen, fortrinligt spillet af *Amanda Lund* (Cirkusdirektørens Kone i *Psilander*-Udgaven af »Klovnen«). Kostelig er Bordeldamens Latter, efter at hun har snuppet den unge Piges Brev til Moderen (der staar i Brevet, at hun endnu ikke er rigtig fortrolig med Forholdene!). *Amanda Lund* er i »Nina« ikke saa lidt af en *Florence Bates*.

I Forhold til mange af Tidens danske Film viser »Nina« en fornuftig og bemærkelsesværdig Forsigtighed i Forsøget paa at gengive fremmede Lokalteter – der er ikke noget, der støder voldsomt, som f. Eks. i »Vor Tids Dame«, hvis New York har en paafaldende Lighed med Byen med de skønne Taarne.

Men som i saa mange af Tidens Film er der gjort for rigelig Brug af Breve og tilfældige Sammentræf. Dog maa man stadig – naar man kritiserer disse gamle danske Film – huske paa, at de var blandt de bedste, der blev iscenesat dengang, blandt de mest vellykket realistiske.

»DEN STÆRKESTE«

Det heldigste Fund blandt de nykopierede Film er afgjort »Den Stærkeste«, et paa mange Maader overraskende Arbejde, der gør det let for os at forstaa »Nordisk«s smukke Renommé i Storhedstiden.

»Den Stærkeste« er ligesom »Ungdommens Ret« skrevet af *Alfred Kjerulf* og har Lighed med den, men Vægten er i den senere Film i højere Grad lagt paa Karaktertegningen, samtidig med, at Teknikken er mere forfinet.

Filmen er et Forsøg paa et *sophisticated* Lystspil – længe før *Mal St. Clair*. Intrigen er meget spinkel, hvis man overhovedet kan tale om en Intrige. »Den Stærkeste« er et lille *proverbe* om det erotiske Spil, handler om Kampen om det erotiske Overtag, er *sophisticated* ved at understrege det sportslige i Erotikken, tager paa en ganske elegant Maade »Trolde kan tæmmes«-Motivet op.

Hovedpersonerne er den dominerende og arrogante Grevinde Rinette v. Thule og den ikke mindre selvsikre Chas. Burns. Hun vil ha' ham, og han vil i og for sig ogsaa ha' hende, men hun maa kanøfles lidt først. Han spiller derfor indifferent (Programmet: »Burns ved nok, hvad han gør – hans Modstand ægger blot Grevinden endnu mere«). Til Slut (fiks Udnyttelse af Kravet om en afsluttende Sensation) faar Grevinden med karakteristisk Ekstravagance installeret et større Dødsførselsapparat i sin Have (med Dygtighed holdes Tilskueren spændt paa, hvad Stilladset skal bruges til), og under et Selskab forkynder hun, at hun vil have den Mand, der tør tage Turen. Burns tager mod Udfordringen, men bagefter fjerner han sig bukkende og beklager, at han i Øjeblikket ikke er modtagelig for Smiger. Og Grevinden maa løbe ud til ham og uforbeholdent erklære ham sin Kærlighed.

Visuelt er »Den Stærkeste« Gang paa Gang forbløffende: Sikre Panoreringer, fine Billedkompositioner og smuk Klipping. Klippingen imponerer især i Dødsførsels- og Ridesportsscenerne, man lægger f. Eks. Mærke til det indskudte nære Billede af Springet med Hesten. Noget saadant var dengang at *eksperimentere*. Man tænker paa, at det var *Schnedler-Sørensen*, der iscenesatte »Dr. Gar el Hamas Flugt« (ogsaa 1912) med de fortræffeligt klippede Forfølgelsesscener, og naar til den Hypotese, at han var den Instruktør, der før *Benjamin Christensen* (»Det hemmelighedsfulde X«, 1913) og August Blom i »Atlantis« (1913) bedst begreb Klippingens dramatiske Muligheder.

Men først og fremmest er det Spillet og Karaktertegningen (dog naturligvis i intim Forbindelse med Instruktionsen; Ansigterne trækkes i langt højere Grad frem i Billedet end i »Ungdommens Ret«), der gør »Den Stærkeste« ekstraordinær. *Pislander* og *Else Frølich* – især Else Frølich – formaar at skabe Liv i deres Figurer. De er virkelig individualiserede, ikke blot Brikker i et Spil. Situationerne er i nær Kontakt med deres Personligheder, det, der *sker*, er Udtryk for, hvordan de *er*, egentlig er det et Spørgsmaal, om man overhovedet kan tillade sig at kalde »Den Stærkeste« et Melodrama. Filmen har ganske vist en Sensationsslutning, men hvis man sammenligner den med »Ungdommens Ret«, ser man, at den i meget højere Grad har en psykologisk Funktion end den tidligere Films.

»Den Stærkeste« synes mig et væsentligt Skridt frem paa Vejen til Filmkunsten. Og mange af »Nordisk«s Film fra ca. 1908–1914 indeholdt væsentlige Landvindinger.

November 1956.

Erik Ulrichsen.